

Secţiune 1.01 Aficionado – David Brin

14 June 2009 163 views One Comment Vote

Videocamere sunt aţintite peste un deşert interzis, monitorizând teritorii disputate într-un conflict atât de crâncen, încât oponenţii nu pot să cadă de acord nici măcar asupra numelui pe care ar trebui să-l poarte.

O tabără îl numeşte război, periclitând nenumărate vieţi nevinovate.

Cealaltă tabără susţine că nu există victime.

De aceea videocamere bănuitoare baleiază şi panoramează, alerte la orice infracţiune. Monitoare vigilente, camuflate, scanează de pe vârful colinelor sau de sub mormane inofensive de pietre. Atârnă sub conductele ce traversează şoseaua, atente permanent la inamicul detestat. Pentru o vreme – cel puţin câteva luni –, străjerii aceştia au

izbutit să prevină incursiunile în pustiul nisipos.

Asta se întâmplă însă până ce tehnologia se modifică iarăşi, schimbând pentru scurt timp defensiva în ofensivă.

Când inamicul a lovit de data aceasta, prima sa acţiune a fost să distrugă ochii aceia scrutători.

* * *

Agenţii de infiltrare au sosit în zori, sub lumina orbitoare a soarelui care se înălţa. Sute de maşini zburătoare mici au gonit prin văzduh, foarte aproape de sol, propulsate de rafale scurte ale motoarelor şoptitoare. Fiecare aparat, nu mai mare decât o pasăre colibri, a urmat o traiectorie atent precis stabilită din timp spre ţinta sa predefinită: o videocameră sau un senzor staţionar. Atacatorii chiar semănau cu păsările native din deşert, pentru eventualitatea în care ar fi fost sesizaţi în acele ultime secunde cruciale.

Fiecare dronă micuţă a aterizat în spatele obiectivului stabilit, în pata sa oarbă, şi a depliat aripi care s-au transformat într-un display grafic de înaltă rezoluţie, zugrăvind imagini perfecte, dar false, ale aceleiaşi scene din deşert. Fiecare robot şi-a înserat iluzia în faţa lentilelor păzitoare – precaut, pentru a nu crea vreun pâlpâit suspicios. Alte maşini-spion au adulmecat senzorii seismici camuflaţi şi i-au îmbrăţişat cu blândeţe, asigurând amortizarea care să mascheze vibraţiile ce aveau să urmeze.

Atacul roboţilor, care a acoperit o suprafaţă de peste o sută de kilometri pătraţi, a durat doar opt minute. Deşertul este acum nesupravegheat, nepăzit.

De peste orizont au început să apară vehicule uriaşe. Deplasându-se pe mai multe drumuri diferite, au convers către aceeaşi zonă deschisă – şaptesprezece autoplatforme silenţioase, cu motoare electrice hibride, trailere deghizate în transportoare de marfă, complete cu holo-logourile companiilor pictate pe flancuri. Un scop mai misterios a fost dezvăluit însă când rutele li s-au intersectat în locul de rendez-vous. Echipe în salopete cenuşiu-cafenii au sărit din cabine şi au început să dezlege containerele. Generatoare auxiliare au fost pornite. Aerul a început să se învolbureze sub valuri tremurătoare de mirosuri grele şi exotice, când substanţe volatile cu izuri înţepătoare s-au revărsat din cisterne pentru a umple recipiente sub presiune. Console electronice au înviat şi panouri articulate s-au

deschis din trailere, relevând obiecte lungi şi conice, aflate pe rampe înclinate.

Cu ţiuituri constante, formele de trabuc şi-au ridicat vârfurile de la orizontală la verticală, ţintind spre cer, în timp ce aripioare stabilizatoare s-au deschis în extremitatea cozilor. Strigătele dintre echipele de lucru au devenit mai încordate după ce a început o serie de numărători inverse strict coordonate. Nu aveau să dispună de prea mult timp înainte ca inamicul – sofisticat şi circumspect – să remarce destule indicii şi să deducă ce se întâmpla.

În scurt timp fiecare rachetă a fost aţintită… secvenţele de lansare au fost demarate… şi ţintele fixate. Nu le mai lipseau decât încărcăturile utile.

Dintr-o dubă dotată cu aer condiţionat au ieşit brusc o duzină de siluete, purtând costume din material strălucitor şi căşti pictate ţipător. Fiecare avea o raniţă micuţă care bâzâia şi zumzăia, pompând aer pentru a climatiza costumul. Câteva siluete vădeau dificultăţi în a păşi normal. Mersul le părea excesiv de elastic, parcă simultan surescitat şi neliniştit. Una dintre siluetele mai mici chiar a ţopăit câteva clipite.

O femeie cu chip dur, în uniformă şi cu ecuson, le aştepta cu un clipboard în mână. A privit silueta cea mai înaltă, pe a cărei cască se zărea motivul unor flăcări ce înconjurau o gură care răcnea.

— Numele şi scanarea, a cerut ea cu glas inexpresiv.

Vizorul căştii a glisat, dezvăluind un chip puternic bronzat, în jur de treizeci de ani, cu ochi de culoarea mării reci.

— Hacker Torrey, a rostit bărbatul şi clipboardul i-a căutat în mod automat irisul stâng, citindu-i configuraţiile unice pentru a-i confirma identitatea. Da – a continuat el –, fac asta din proprie voinţă şi nesilit de nimeni. Putem trece mai departe?

— Autorizaţiile îţi par a fi în ordine, a replicat femeia fără grabă. Angajamentele şi declaraţiile de renunţare ţi-au fost acceptate. Guvernul nu-ţi va sta în cale.

Bărbatul cel înalt a strâns din umeri, ca şi cum anunţul acela era atât aşteptat, cât şi irelevant. ai-a coborât vizorul. Altele erau forţele ce-l îngrijorau, mult mai importante decât guvernul. Forţe disperate să prevină ceea ce era pe punctul de a se petrece aici.

La un semnal, toate siluetele în costume s-au repezit către

scările pe care membrii echipelor de lansare le rezemaseră de rachete. Fiecare a suit în grabă eşafodajul improvizat şi, strecurându-se în interiorul unei capsule strâmte, s-a târât pe culcuşul îngust cu graţie reflexă, după ce practicase mişcarea de sute de ori. Până şi novicii ştiau cu exactitate ce făceau. Care puteau fi pericolele. Costurile şi recompensele.

Trapele s-au izbit, închizându-se, şi au şuierat, etanșându-se. S-au auzit strigăte neclare, înăbușite – încheierea ultimelor pregătiri. Numărătoarea inversă pentru prima rachetă a ajuns la zero.

— Iu-hu-huuu! a strigat Hacker Torrey, înainte ca impulsul violent de ardere să-l turtească de salteaua pneumatică.

Mai făcuse asta de câteva ori, totuși extazul pur al momentului depăşea orice senzaţie cunoscută pe Pământ. În curând el nu avea să mai fie nici măcar parte a Pământului… pentru scurt timp.

Secunde s-au scurs în mijlocul unor zgâlţâituri brutale, pe când racheta suia încetişor spre cer. O mână gigantică a părut că i se așază pe piept și l-a apăsat, golindu-i jumătate din volumul plămânilor într-un geamăt de dulce agonie. Flăcările cauzate de frecarea cu aerul şi ionizare lingeau conul transparent al botului rachetei la numai câţiva centimetri de faţa lui. Ţâşnind spre ceruri cu Mach 15, Hacker s-a simţit strivit, neajutorat, imobil… şi complet omnipotent.

La dracu’ dacă nu-s un zeu!

Cumva a izbutit să inspire într-atât, încât să mai strige o dată – de data aceasta un strigăt de salut entuziast, când spaţiul negru s-a extins în faţa botului rachetei, împestriţat de un milion de stele sclipitoare.

Jos, pe sol, ultima rachetă decolase. Au început imediat pregătiri frenetice de plecare, chiar şi mai agitate decât cele de la sosire. Rapoarte provenite de la avanposturi îndepărtate anunţau vehicule zburătoare ce goneau cu viteză maximă spre locul lansărilor. Bărbaţi şi femei au sprintat înainte şi înapoi peste nisipul pârjolitor al deşertului, strângând totul, pentru a dispărea înainte de sosirea inamicului.

Numai reprezentanta guvernului se mişca fără grabă, utilizând scanere computerizate, totalizând meticulos gradul de afectare a vegetaţiei, solurilor erodabile şi faunei mici. Era destul de serios, totuşi localizat, fără efecte apreciabile asupra speciilor periclitate. Apelase deja un serviciu de recondiţionare. Desigur, asta n-avea să-i satisfacă

pe toţi…

A predat nota estimativă, când şoferul ultimei echipe îşi ambala motorul hibrid, nerăbdător să plece.

— Dă-o naibii! s-a plâns el, citind totalul. Clubul nostru abia dac-o să-şi scoată banii cu lansarea asta!

— Atunci găsiţi-vă un hobby mai puţin costisitor, a replicat ea şi s-a retras când bărbatul a călcat pedala acceleraţiei, vuind şi îndepărtându-se într-un nor de praf, strivind din greşeală încă un cactus în drum spre şosea.

Vigilentul sistem de monitorizare din clipboard a notat incidentul şi a făcut o anexă la factura excursiei societăţii.

Aşezată pe capota jeepului ei, femeia a aşteptat sosirea altui „club”. Unul ai cărui membri erau la fel de pasionaţi ca şi rachetiştii. La fel de talentaţi şi dedicaţi, deşi cele două grupuri se urau reciproc. Senzorii anunţau că aceştia erau aproape, venind rapid dinspre vest – ecologişti radicali al căror obiectiv lipsit de compromisuri era conservarea cu orice cost a naturii.

Reprezentanta guvernului ştia la ce să se aştepte când vor sosi, iritaţi să vadă că oponenţii lor dispăruseră şi că un hectar de deşert preţios fusese pârjolit. Ea urma să se aleagă cu altă admonestare pentru că era „nepărtinitoare” într-o situaţie în care atât de mulţi insistau pentru obligativitatea alegerii unei tabere.

Asta este, a gândit ea. Ca să lucrezi în administraţie în ziua de azi, trebuie să ai obrazul gros, nu glumă. Nimeni nu-ţi acordă prea mare importanţă. Nu ne mai respectă ca pe timpuri.

A ridicat ochii şi a văzut cum ultima dâră de condensare a rachetelor se destrăma, sfâşiată de vânturile stratosferice. Dintr-un motiv pe care nu-l putea identifica, simţea întotdeauna un fior în suflet. ai cu toate că simpatiile ei de natură raţională erau mai apropiate de eco-entuziaşti, o părticică din inimă îi tresălta de fiecare dată când asista la una dintre lansările acestea. Extatic – aproape orgiastic – şi minunat de neîncorsetat.

— Duceţi-vă! a şoptit ea cu o undă de invidie tainică spre sclipirile îndepărtate, care se arcuiau deja peste apogeul scurtei lor ascensiuni şi-şi începeau lunga coborâre către Golful Mexic.

* * *

Hacker Torrey a descoperit că ceva era în neregulă, imediat

după ce stelele dispăruseră.

Flăcărui noi jucau în jurul perimetrului scutului său termic, testând după fisuri, căutând o cale spre interior. Limbile acelea de foc anunţau începutul reintrării în atmosferă, una dintre părţile cele mai grozave ale acestei călătorii costisitoare, când capsula lui aflată în coborâre avea să vibreze şi să rezoneze, ticsindu-i fiecare vas sanguin cu mai multă euforie decât ar fi putut căpăta în orice alt loc aflat dincoace de New Vegas. Unii considerau că acest nou „hobby super-extrem" era mai periculos decât orice alt sport şi mult prea scump pentru ca altcineva decât membrii elitei să şi-l permită. Asta atrăsese unii snobi bogaţi, care cumpăraseră bilete doar pentru a dovedi c-o puteau face… şi sfârşiseră prin a vomita în aparatul de respirat, sau prin a urla de groază în timpul lungii căderi înapoi spre Pământ.

Din partea lui Hacker, idioţii aceia căpătaseră exact ceea ce meritau. Doar ăsta era scopul banilor – ca să faci chestii cu ei! ai dacă zborul cu racheta nu era pe gustul tău, puteai găsi oricând un milion de alte hobby-uri…

O alarmă a pulsat. El n-a auzit-o – timpanele îi fuseseră tratate şi etanşate pentru protecţie în timpul zborului. A simţit însă vibraţia prin implantul mic din maxilarul inferior. Printr-un cod simplu de pulsaţii, calculatorul l-a anunţat:

EROARE SISTEM GHIDARE

NU S-A DECLANŞAT CORECŢIA TRAIECTORIEI DE ZBOR

SE CALCULEAZĂ TRAIECTORIA SPRE NOUA ZONĂ DE IMPACT

— Cum? a urlat Hacker, deşi vacarmul şi vuietul reintrării în atmosferă îi acopereau cuvintele. La dracu'! Am plătit pentru un sistem cu redundanţă triplă…

S-a oprit, dându-şi seama că era inutil să răcnească la calculatorul pe care la urma urmelor îl instalase chiar el.

— Apelează ambarcaţiunile de recuperare şi spune-le că…

EROARE ÎN ÎNCRIPTAREA SISTEMULUI DE COMUNICAŢII

ABATEREA DE SPECTRU PRESTABILITĂ NU POATE FI ÎNCĂ RCATĂ

ECHIPELE DE RECUPERARE NU POT FI CONTACTATE

— Comandă prioritară peste încriptare! Emite necodificat. Confirmare!

N-a primit niciun răspuns. Pulsaţiile din maxilar i s-au contopit într-un ritm tremurător, plângăreţ, în vreme ce subprocesoarele îşi continuau activităţile misterioase. Hacker a înjurat, izbind cu pumnul în peretele capsulei. Majoritatea rachetiştilor amatori petreceau ani buni pentru a-şi construi propriile vehicule suborbital, dar Hacker plătise bani frumoşi pentru un model profesionist „clasa întâi”. Cineva urma să răspundă pentru incompetenţa asta!

Hacker semnase însă declaraţiile de renunţare şi, potrivit Tratatului Internaţional de Sporturi Extreme, n-ar fi putut apela la recurs. Pe Pământ existau totuşi cincizeci de mii de servicii private de investigare şi aplicare a legii. El cunoştea câteva care ar fi acceptat distorsionarea liniilor etice directoare ale Ghildei Poliţiştilor, dacă le-ar fi plătit un avans suficient.

— O să plătiţi pentru asta! a jurat, fără să ştie deocamdată asupra cui ar fi trebuit să i se abată răzbunarea.

Cuvintele au fost simţite doar ca vibraţii nearticulate în gâtlej. Până şi receptorii sonici din mandibulă şi-au atins valorile prestabilite de supraîncărcare şi s-au decuplat, când turbulenţa a ajuns la nivelul maxim pe care-l cunoscuse vreodată… apoi l-a depăşit. Unghiul de reintrare în atmosferă nu mai este ideal, a înţeles Hacker. Iar capsulele astea mici, sportive, nu permit o marjă prea mare.

De acum, din orice clipă aş putea fi un tăciune foarte bogat…

Înţelegerea respectivă a adăugat o nouă dimensiune experienţei, inexistentă în anterioarele sale zboruri suborbitale de amator. O parte din Hacker părea să fie încântată de trăirile inedite, care-i raşchetau toţi nervii prin eschivările violente ale morţii. Altă parte nu putea uita faptul înnebunitor că cineva comisese o eroare. El nu căpăta lucrul pentru care plătise.

* * *

Când Hacker se trezi, lumea continua să se clatine şi curele dureroase îi tăiau în carnea dureroasă. Atât doar că acum mişcarea de zgâlţâire părea aproape un legănat odihnitor, care-l readucea în copilărie, când familia lui obişnuia să „evadeze de civilizaţie” pe iahtul lor trimaran cu vele profilate, cârmind profilul de aripă verticală şi rigidă prin rafale de vânt ce ar fi răsturnat majoritatea celorlalte veliere.

— Idioţi! obişnuia să mârâie tatăl lui Hacker de fiecare dată

când vira iahtul pentru a evita coliziunea cu un turist amator care nu înţelegea conceptul de prioritate. Singurii care navigau pe-aici erau cei ca noi, care fuseseră crescuţi pentru aşa ceva. Acum robofabricile produc o mulţime de chestii – până şi iahturi de lux! – şi toţi au o grămadă de timp liber. Nouă miliarde de turişti idioţi care se-nghesuie peste tot! E imposibil să mai găseşti undeva solitudine!

— Preţul prosperităţii, scumpule, replica mama lui, mult mai relaxată. Cel puţin acum mâncarea este suficientă pentru toţi. ai s-a terminat cu discuţiile despre revoluţii.

— Dar uită-te şi tu care-s rezultatele! Demenţa asta după hobby-uri… Toţi trebuie să fie experţi în ceva. Cei mai buni în ceva! Îţi spun, după părerea mea era mai bine când oamenii trebuiau să muncească din greu ca să supravieţuiască.

— Mai puţin cei ca noi?

— Exact, răspunsese tatăl, ignorându-i tonul ironic. Uită-te şi tu cât de departe trebuie să mergem în ziua de azi, doar pentru a găsi puţină tihnă!

Credinţa bătrânului în forţa independenţei se extinsese până la numele cu care insistase să-şi boteze fiul. ai Hacker moştenise – alături de un miliard de neodolari – aceeaşi pornire. Să facă orice ar fi fost necesar pentru a-şi găsi un loc care să-i aparţină numai lui.

Când îşi recăpătă vederea, la început ca prin ceaţă, el văzu că modulul spaţial era înclinat mai mult de jumătate pe o parte. N-ar trebui să fie aşa, îşi spuse. Ar trebui să plutească în poziţie verticală.

O privire aruncată în stânga explică totul. Capsula era înconjurată de ocean, dar scutul termic carbonizat se agăţase parţial de un recif din ramuri şi ţepi de coral care se întindea până hăt în depărtare, plin de peşti viu coloraţi şi vegetaţie submarină unduitoare. Zări în apropiere paraşuta care atenuase impactul final. Atât doar că acum, sub acţiunea curenţilor oceanului, ea smucea ritmic micul refugiu al lui Hacker. Cu fiecare zgâlţâire, cabina se apropia tot mai mult de o formaţiune colţuroasă de corali. În scurt timp o izbi cu putere. Bărbatul nu auzi bubuitul sonor, dar acesta determină pulsaţia implantului din maxilar. În mod reflex, Hacker făcu o grimasă.

Bâjbâind, desfăcu centurile de fixare şi căzu într-o parte, chircindu-se de durere. Vânătăile căpătate de pe urma groaznicei reintrări în atmosferă aveau să dispară abia peste săptămâni. În acelaşi

timp însă…

În acelaşi timp însă voi avea povestea cea mai grozavă din toate timpurile. Nimeni n-o să aibă ceva pe măsura ei!

Gândul acela îl făcu să se simtă atât de bine, încât Hacker decise că va da dovadă de mărinimie, când îl va acţiona în judecată pe cel răspunzător de defectarea capsulei. Bineînţeles, asta cu condiţia ca ambarcaţiunile de salvare să apară cât mai repede.

Botul capsulei se lovi iarăşi de coral, făcându-i să vibreze fiecare oscior din corp. O altă uitătură îl anunţă un adevăr neplăcut. Era posibil ca materialele concepute pentru a rezista tensiunilor cauzate de lansare şi reintrarea în atmosferă să nu poată face faţă impacturilor violente. O fisură ameninţătoare începuse să se ramifice.

Recomandarea standard era să stai pe loc şi să aştepţi sosirea echipelor de salvare, însă locul acesta avea să fie în scurt timp un sicriu.

Ar fi bine s-o şterg de-aici.

Hacker îşi etanşă casca şi prinse maneta ieşirii pentru cazuri de urgenţă. Un recif ar trebui să însemne prezenţa unei insule în apropiere. Poate chiar a uscatului. O s-o iau pe jos, o să-mprumut telefonul cuiva… şi dup-aia să vezi scandal!

* * *

Atât doar că nu exista nicio insulă. Nu se zărea decât acelaşi recif oribil.

Hacker se bălăbăni în curentul submarin neregulat. Materialul costumului era rezistent, iar casca fusese făcută din Branhial – semipermeabilă pentru a îngădui trecerea oxigenului din apa de mare. Tehnologia îl împiedica să se înece, în ciuda curenţilor care-l trăgeau spre fund. Pe de altă parte, izbirile repetate de formaţiunile de corali aveau să-l transforme rapid în tocătură pentru hamburgeri.

Un val îl ridică suficient pentru a privi în jur. Ocean şi numai ocean. Probabil că reciful era un atol inundat. Nicio ambarcaţiune. Nici urmă de uscat. Niciun telefon.

Purtat iarăşi sub apă, văzu capsula spaţială prinsă ca între ciocan şi nicovală şi transformată încet-încet în bucăţele. Eu urmez, îşi spuse şi încercă să înoate spre oceanul deschis, dar fiecare resac îl apropia tot mai mult de acelaşi loc ucigaş. Panica îi înceţoşă gândurile şi se zbătu şi lovi cu picioarele în apă, luptând cu ea aşa cum ar fi făcut

cu un inamic net superior. Nu avu însă absolut niciun succes. Nu-şi putea auzi nici măcar propriile gemete îngrozite, deşi implantul din maxilar continua să pulseze cu clicuri şi vibraţii stranii, de parcă oceanul i-ar fi remarcat situaţia şi l-ar fi urmărit acum cu interes detaşat.

Asta mi-a fost, gândi Hacker, răsucindu-se, ştiind că următorul ciclu de talazuri îl va proiecta în colţurile stâncoase, necruţătoare.

Brusc, simţi o împunsătură puternică în spinare. Prea devreme! Altă împunsătură, apoi alta, între omoplaţi, dar nu se simţeau defel ca fiind produse de coral. Maxilarul îl dura realmente din cauza zgomotelor bizare, când cineva sau ceva începu să-l împingă, îndepărtându-l de nicovala ucigaşă. Simultan panicat şi uluit, Hacker se întoarse şi întrezări o creatură lucioasă cu bot bont care se interpusese între el şi reciful ucigaş şi-l privea cu curiozitate, apoi îl lovi din nou cu rostrul subţire.

De data aceasta îşi auzi propriul geamăt de uşurare. Un delfin! Se întinse către salvatorul său… şi, după o scurtă ezitare, creatura îl lăsă s-o cuprindă cu braţele. Apoi se propulsă puternic, prin lovituri energice de coadă, îndepărtându-l de moartea sigură.

* * *

Când ajunse în ocean deschis, Hacker încercă să înoate alături de cetaceu, însă acesta păru nerăbdător şi reîncepu să-l împingă cu botul. De parcă ar deplasa un invalid. Ceea ce şi era, bineînţeles, în mediul acvatic.

În scurt timp alţi doi delfini apărură din stânga, apoi încă o pereche, din dreapta. Vocalizau mult, combinând clicurile sonare cu ţipete ascuţite ce răzbăteau prin apa cristalină. Desigur, Hacker văzuse delfini în spectacole de divertisment, ba chiar jucase şi leapşa cu unii, cu ocazia unei scufundări organizate. În scurtă vreme însă începu să remarce unele caracteristici stranii la acest grup. De pildă, animalele emiteau pe rând sunete complexe, şi în acelaşi timp se priveau între ele ori indicau cu rostrurile… aproape ca şi cum ar fi susţinut o conversaţie. Bărbatul ar fi putut jura că gesticulau spre el şi că făceau comentarii amuzate pe seama sa.

Evident trebuia să fie o iluzie. Toţi ştiau că oamenii de ştiinţă determinaseră inteligenţa delfinilor Truncatus. Erau într-adevăr creaturi foarte isteţe – echivalente poate cu cimpanzeii –, totuşi nu

aveau un adevărat limbaj propriu la nivel uman.

Pe de altă parte, privind o mamă care își conducea puiul spre vizuina unei caracatițe mari, Hacker auzi ciripitul întrebătoare ale puiului alternând cu repetiții tacticoase dinspre părinte. Fu aproape convins că un anumit pocnet sincopat însemna „caracatiță”.

Ocazional, câte un delfin își îndrepta fruntea bombată spre Hacker și, brusc, implantul din maxilar pulsa și clicăia nebunește. Aproape că semăna cu codul pe care-l învățase pentru comunicarea cu capsula spațială după ce urechile interioare îi fuseseră etanșate pentru protecție în timpul zborului. Fiindcă altceva tot nu avea ce să asculte, Hacker se concentră asupra vibrațiilor acelea din falcă.

Suspiciunile îi crescură și mai mult la momentul mesei. Dinspre est sosi un delfin mare, care părea înfășurat într-un năvod de pescuit! Imaginea sa produse un sentiment neașteptat în sufletul lui Hacker – milă, combinată cu vinovăție pentru ceea ce neglijența oamenilor îi provocase bietului animal. Scoase cuțitul din teaca de pe coapsă și se deplasă spre el, cu intenția de a-l elibera.

Fu blocat de alt delfin.

— Nu-ncerc decât să fiu de ajutor! mormăi el iritat, apoi se opri, holbându-se când alți membri ai grupului apucară năvodul de pe aceeași latură.

Ei traseră spre înapoi și „victima” se rostogoli, iarăși și iarăși, aparent nevătămată. Năvodul se desfăcu lin pe o lungime de douăzeci de metri. După aceea zece delfini îl menținură deschis, în timp ce alții ocoliră un banc apropiat de chefali.

Hăitași! recunoscu Hacker tehnica de vânătoare. Vor împinge peștii în năvod! Dar cum…

Privi uluit cum delfinii își înconjurară prada printr-o manevră expertă, o împărțiră, apoi încheiară prin rularea năvodului înapoi în jurul delfinului care-l adusese și care acum dispăru spre est. Să dea dracii! gândi bărbatul. Unul dintre salvatorii săi se apropie de el cu un pește prins în bot. Făcu o mișcare ca o ofertă, dar se retrase brusc când Hacker întinse mâna.

Implantul din maxilar repeta întruna același ritm. Încearcă să mă-nvețe, înțelese el.

— Ăsta-i codul pentru „pește”? întrebă, știind că sunetele glasului se vor transmite prin apă, dar neașteptându-se ca animalul să

poată pricepe engleza vorbită.

Spre stupoarea lui, delfinul clătină din cap. Nu.

— Ăăă... Înseamnă mâncare? continuă el. A mânca? Salut, străine?

Un behăit aprobator salută ultima variantă şi Tursiops azvârli chefalul spre Hacker, care se simţi imediat lihnit de foame. Sfârtecă peştele, îndesând bucăţele prin orificiul pentru alimentare al căştii.

„Salut, străine”? reflectă el. Destul de abstract din partea unei făpturi lipsite de inteligenţă. Deşi, trebuie să recunosc, este o expresie prietenoasă.

* * *

Atât doar că salvarea nu mai apăru. Dimineaţa şi după-amiaza următoare trecură aproape în acelaşi fel, fără să întrezărească vreo urmă de uscat ori de ambarcaţiuni. Lumea mi se păruse mereu atât de aglomerată... gândi Hacker. Acum pare nesfârşită şi neexplorată.

Începu să-şi câştige mesele, ajutând la ţinerea năvodului când grupul „pescuia”. În a doua noapte se simţi mult mai relaxat şi moţăi, în timp ce clicurile convorbirilor delfinilor păreau să-i suie prin maxilar şi să-i pătrundă în vise. În a treia dimineaţă, şi în toate cele ce urmară, avu impresia că înţelege ceva mai mult din limbajul lor simplu.

Hacker pierdu şirul zilelor şi nopţilor. Treptat încetă să se mai întrebe unde puteau fi ambarcaţiunile de salvare. Gândurile furioase de răzbunare şi acţionare în judecată se destrămară sub masajul neîncetat al curenţilor şi valurilor. Imersat în câmpul sonor comun al delfinilor, începu mai degrabă se preocupe de problemele zilnice ale Tribului – de pildă, lupta dintre doi masculi tineri, care se loviră cu ciocurile şi cu cozile până ce adulţii îi separară cu forţa. Utilizând atât limbajul semnelor, cât şi vocabularul său de clicuri care începuse să crească, Hacker află că o femelă (al cărei nume complex îl scurtă la „Ciicii”) era în călduri. Tinerii scandalagii aveau prea puţine speranţe de a se împerechea cu ea, totuşi energia lor nervoasă necesita o supapă de refulare. Cel puţin nimeni nu fusese serios rănit.

Un bătrân – Krei-krei – îi arătă cu sfială aripioara pectorală şi Hacker îşi folosi cuţitul pentru a extrage de acolo nişte paraziţi asemănători unor viermi.

— Ar trebui să consulţi un medic adevărat, îl îndemnă el ca şi cum ar fi fost perfect firesc să le dea sfaturi verbale delfinilor.

Ajutoare pleacă, încercă Krei-krei să-i explice prin clicuri. Aripioare trebuie mâini. Ajutoare au mâini.

Asta susţinea ipoteza lui Hacker că ceva se întreprinsese asupra acestor creaturi. O modificare în urma căreia deveniseră în mod evident diferite de altele din specia lor. Dar care anume? Misterul sporea de fiecare dată când zărea un comportament care pur şi simplu nu putea fi natural.

Apoi, într-o bună zi, tot Tribul deveni agitat, împrăştiind clicuri nervoase în toate părţile. În scurt timp Hacker văzu că se apropiau de un dom habitat submarin, ascuns într-un canion îngust, în apropierea unei coaste unde valurile loveau ţărmul.

ţărm… Cuvântul suna straniu după atâtea zile – săptămâni? – petrecute pasiv, înotând, ascultând şi învăţând să aprecieze peştele crud. Aici timpul deţinea alte proprietăţi. I se părea ciudat să se gândească la părăsirea tărâmului acvatic pentru a reveni acolo unde îi era de fapt locul: lumea aerului şi pământului, a oraşelor, maşinilor şi a noua miliarde de oameni, siliţi să-şi inhaleze reciproc respiraţiile umede oriunde ar fi mers.

De asta ne-afundăm în propriile noastre lumi. Zece mii de hobby-uri. Un milion de moduri prin care să fim speciali, fiecare om tinzând să devină expert într-o artă esoterică… cum ar fi de pildă zborul în spaţiu cu rachetele. Psihologii consimţeau că amatorismul acela frenetic era un răspuns mult mai sănătos decât alternativa cea mai probabilă – războiul. Ei foloseau denumirea „Secolul Aficionado”, o epocă în care guvernele şi organizaţiile profesionale nu puteau ţine pasul cu cunoştinţele individuale ce se răspândeau cu viteza fulgerului prin World Net. O Renaştere căreia îi lipsea doar un obiectiv clar.

Ideea revenirii apropiate în societatea aceea îl făcu pe Hacker să cadă pe gânduri. Care-i rostul atâtor activităţi fanatice, dacă nu se îndreaptă într-o direcţie utilă?

În limbajul lor de clicuri, simplu, dar expresiv, delfinii exprimau o idee similară.

e Eşti bun la scufundări – scufundă-te pentru peşte!

e Ai glas frumos – cântă pentru alţii!

e Eşti bun la salturi – muşcă soarele!

Hacker ştia că acum ar fi trebuit să iasă pe plaja apropiată, pentru a-şi suna partenerii şi brokerii. Să-i anunţe că trăia. Să revină la

afacerile lui. Nu o făcu totuşi, ci-şi urmă noii prieteni spre domul habitat ascuns. Poate că voi afla ce s-a făcut cu ei, şi de ce.

Coborând în adânc şi suind apoi printr-o campană, fu surprins să constate că locul era pustiu. Niciun om, nicăieri. În cele din urmă, văzu un anunţ scris de mână.

Proiectul Elevare1 suspendat!

Am terminat fondurile. Costurile din tribunale au înghiţit totul.

Structura aceasta este dăruită prietenilor noştri acvatici.

Fiţi buni cu ei.

Fie ca într-o bună zi să ni se alăture ca egali.

Urma un număr de acces din World Net, care confirma că micul grup de delfini deţinea într-adevăr clădirea aceea, pe care o foloseau acum pentru a-şi depozita năvoadele, jucăriile şi câteva unelte. Din apelurile lor tânguite, Hacker ştia însă motivul adevărat pentru care reveneau aici. De fiecare dată sperau să constate că „prietenii-cu-mâini” reapăruseră.

Nesigur pe picioarele care i se păreau din cauciuc, bărbatul ieşi din bazinul campanei şi cercetă încăperile. În principal erau laboratoare. În unul recunoscu aparatură pentru splicing genetic produsă chiar de o companie de a sa.

Proiectul Elevare? Ah, da. Îmi amintesc c-am auzit despre el.

Figurase în ştiri, cu un an sau doi în urmă. Mass-media profesioniste şi amatorii deopotrivă se năpustiseră asupra unui grup mic de „ţăcăniţi”, al căror obiectiv era modificarea unor specii de animale pentru a le oferi inteligenţă la nivel uman. Duşmani de toate felurile atacaseră acţiunea respectivă. Religiile o consideraseră un sacrilegiu. Eco-entuziaştii deplânseseră intervenţia în înţelepciunea Naturii. Fetişiştii toleranţei ceruseră ca „societatea” nativă a delfinilor să fie lăsată în pace, în vreme ce alţii preziseseră că mutanţii vor evada din laboratoare şi vor periclita existenţa omenirii. În epoca amatorismului, una dintre problemele diversităţii era faptul că un hobby personal putea atrage iritarea multor oameni, mai ales a celor a căror pasiune specifică era dezaprobarea indignată, cu predispoziţie spre litigiu.

„Proiectul Elevare” nu putuse supravieţui bătăliei brutale care urmase. Foarte multe iniţiative din societatea modernă pătiseră la fel.

Supravieţuirea celui mai puternic, reflectă Hacker. O acţiune

atât de spectaculoasă şi de controversată trebuie să-şi atragă susţinere serioasă, altfel este sortită pieirii.

Privi înapoi spre bazin, unde membrii Tribului începuseră un meci de polo, strigând unul la altul şi protestând faţă de faulturi, pe când purtau o minge de la o poartă la alta, ţinând scorul prin clicuri sonare răsunătoare.

Hacker căzu pe gânduri. Oare modificările de „elevare” erau transmise de la o generaţie la următoarea? Genomul acesta nou se putea răspândi printre delfinii sălbatici? În caz afirmativ, era oare posibil ca proiectul să fi reuşit mai presus de visurile iniţiatorilor săi, sau de coşmarul cel mai teribil al detractorilor săi?

Şi dacă munca s-ar relua, terminând ceea ce s-a-nceput aici? Oare vieţile noastre ar fi îmbogăţite dacă vom discuta filosofie cu delfinii? Sau dacă vom colabora cu un cimpanzeu inteligent, în muncă ori în joacă? Dar dacă alte specii vorbesc şi încep să creeze lucruri noi, vor fi ele tratate ca egali – ca nişte co-membri ai civilizaţiei noastre – sau ca următoarea clasă discriminată?

Unele voci critice aveau probabil dreptate. Încercarea oamenilor de a face aşa ceva ar fi semănat cu tentativa unei adolescente orfane şi abuzate de a creşte un copil sălbatic. În mod inevitabil pe parcurs ar fi apărut erori şi tragedii.

Suntem noi îndeajuns de buni? Îndeajuns de înţelepţi? Merităm noi o asemenea putere?

Nu era genul de întrebări la care obişnuia Hacker să reflecteze, dar se simţea schimbat de experienţa pe care o avusese în ocean. În acelaşi timp înţelegea că punerea întrebărilor făcea parte din răspuns.

Poate că va avea succes în ambele direcţii. Se spune că omul creşte doar ajutându-i pe alţii.

Tatăl său ar fi spus că aşa ceva era o „aiureală romanţioasă”. Şi totuşi…

Explorând unul dintre laboratoare, Hacker găsi un telefon ieftin dar funcţional, care fusese uitat de cineva – apoi meşteri aproape o oră pe un banc, pentru a-l modifica, astfel încât să-l poată conecta la implantul lui sonic din maxilar. Se pregăti să-şi sune managerul şi brokerul – înainte de a fi declarat mort şi de a se începe lichidarea imperiului său. După care se opri.

Rămase pe gânduri, apoi tastă numărul avocatei lui.

La început, Gloriei Bickerton nu-i veni să creadă că Hacker supravieţuise. Nu-şi putea opri strigătele de încântare. Nu ştiusem că cineva ţinea atât de mult la mine, îşi spuse bărbatul revenind cu telefonul în atriumul domului. Ajunse la timp pentru a asista la sfârşitul meciului de polo într-o încleştare înspumată.

— Înainte de a trimite o echipă care să mă recupereze, vreau să faci ceva pentru mine, spuse el după ce Gloria se potolise.

Îi dădu codurile World Net pentru Proiectul Elevare şi-i ceru să afle tot ce putea despre acesta, inclusiv starea actuală a activelor şi tehnologiei… şi felul în care puteau fi găsiţi experţii a căror muncă fusese întreruptă aici.

Gloria îl întrebă ce voia să facă. Hacker dădu să răspundă: Cred că mi-am găsit un nou…

Se opri înainte să fi rostit cuvântul hobby. Brusc îşi dădu seama că niciodată nu mai simţise aşa ceva… faţă de absolut nimic. Nici chiar faţă de euforia zborului cu racheta. Pentru prima dată ardea de o ambiţie reală. Exista ceva pentru care să merite să lupte.

În bazin, câţiva membri ai Tribului erau ocupaţi acum să înfăşoare năvodul lor preţios în jurul corpului masculului cel mai mare, pregătindu-se din nou de pescuit. Hacker îi auzi discutând în timp ce lucrau şi chicoti când înţelese una dintre glumele lor vulgare. O înţepătură ironică la adresa lui.

Ei bine, simţul umorului este un început cât se poate de bun. Civilizaţia noastră l-ar putea folosi într-o măsură mai mare.

— Cred… reveni el către avocată. Cred că ştiu ce vreau să fac cu viaţa mea.

© David Brin text reprodus cu permisiunea autorului

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

(a) One Comment»

— *Konstantin Miller* said:

Hi! I like your srticle and I would like very much to read some more information on this issue. Will you post some more?

e 6 July 2009 at 10: 47 pm

(b) Leave your response!

Top of Form

Add your comment below, or trackback from your own site. You

can also subscribe to these comments via RSS.

Be nice. Keep it clean. Stay on topic. No spam.

Name (required)

Mail (will not be published) (required)

Website (opţional)

You can use these tags:

ea href = ” ” title = ” ”> <abbr title = ” ”> <acronym title = ” ”> <b> <blockquote câte = ” ”> <câte> <code> <del datetime = ” ”> <em> a> <q câte = ” ”> <strike> <strong>

This is a Gravatar-enabled weblog. To get your own globally-recognized-avatar, please register at Gravatar.

Submit Comment 91

CAPTCHA Code

Bottom of Form

Articole SRSFF (RSS)

Comentarii (RSS)

(c) sondaj

Cum consideraţi gestul SRSFF de a oferi gratuit, la lansare, volumul „Alte ţărmuri”?

— Un gest de generozitate pentru sefeul românesc (78%, 112 Votes)

— Un gest frumos, dar inutil într-o lume mercantilă (13%, 18 Votes)

— O excentricitate marca SRSFF (6%, 8 Votes)

— Un gest de prost gust, sper să nu se mai repete (3%, 5 Votes)

Total Voters: 143

Vote

Loading...

— Polls Archive

(d) arhiva

(e) rubrici

— Autor X (1)

— Contra-editorial (3)

— Cronici (36)

— Editorial (44)

— Eveniment (16)

— Fandom (60)

— Mapamond (27)

— Profil (9)

— Prospectărt (12)

— Proză (44)

— Surfer (42)

(f) calendar

June 2010

M	T	W	T	F	S	S
«May						
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

(g) SRSFF recomandă: de ascultat

Exploratorii lumii de mâine – realizator: Ştefan Ghidoveanu – În a doua şi a patra sâmbătă din fiecare lună, de la ora 13: 15

(h) SRSFF recomandă: de citit

În fiecare vineri – Rubrica de science-fiction şi fantasy

(I) SRSFF recomandă: reviste online şi site-uri

(j) edituri & librării recomandate de SRSFF

(k) bloguri recomandate

— Bebe şi Voicu
— Biblioteca Babel
— Blog de cărţi
— Blogul editurii Nemira
— Blogul lui Feri
— Capricornk13
— Colierul de perle al bunicii
— Cu musca la arat
— Culturalsflearnings
— Cum vă place
— Horia Gârbea
— Horia Nicola Ursu
— SciFIB – log
— Ştefana Czeller
— Stil, substantiv

— Ţesătorul

(l) etichete

Ştefana Czeller Ştefan Ghidoveanu Alexandru Ungureanu Alex Popescu Ana Antonescu Angelo Mitchievici Antuza Genescu Balin Feri Cătălin Sturza Cornel Secu Costel Baboş Cristian M. Teodorescu Cristian Tamaş Cristian Tudor Popescu Daniel Dociu Danuţ Ungureanu Dario Pecarov Diana Alzner Doina Hanu Dragoş C. Butuzea Dragoş Jieanu Dumitru Cl. Stătescu Gheorghe Rogoz Gregory Benford Helion Horia Gârbea Ion Hobana Laura Sorin Lino Aldani Liviu Radu Luciana Grosu Mihai Dan Pavelescu Mihai Iovănel Mircea Opriţă Mugur Cornilă Paul Cernat Prospectărt Proză Rudi Kvala science-fiction Sebastián A. Corn Silviu Genescu Sorin Camner tehnici literare Victor Martin

(m) You need to log în to vote

The blog owner requires users to be logged în to be able to vote for this post.

Alternatively, if you do not have an account yet you can create one here.

Powered by Vote It Up

(n) cele mai recente articole

— Stil, substantiv (9. Tratează-te de adjectivită!)

— Prospectărt – vineri 25 iunie

— Dragoş Jieanu la SRSFF

— Bo – Gheorghe Rogoz

— Autodafé la Prospectărt

(o) Cele mai comentate articole

— Aşteptările cititorului (amator) de science-fiction

— Anglomania salvează România

— Omohom – Cristian Tudor Popescu

— Cormac McCarthy-Drumul

— Bicicleta, maşina de speriat scriitori

(p) comentarii recente

— Aspoiu on Seniorii imaginaţiei

— Dorian on Seniorii imaginaţiei

— Victor MARTIN on Nautilus – iunie

— Flavian Petraru on Brandon Sanderson – Elantris

— Kvala on ΠανΓαια

Powered by Word Press Log în Entries (RSS) Comments (RSS) Arthemia theme by Michael Jubel Distributed by eblog Templates

